

Erindringsliste.

Cycolorama af Paris, paa Glacéholm udenfor Vesterport, er aabent fra Kl. 8 Form.
Kunstudstillingen paa Charlottenborg er aaben fra Kl. 10 Form. til Kl. 6 Aften.

J van Dinters Bor-Kunsthøjskole samt Menagerie Vesterbroe Nr. 76, aabent fra Kl. 10 Form. til Kl. 8 Aften.
Theatre pittoresque, ved Siden af Vesterbroes nye Theater. Kl. 7.
Forestilling af det Guerraste Veridersefskab, Vesterbroes nye Theater. Kl. 7.

Imorgen (Christi Simefartsdag), udkommer intet Nr. af dette Blad.

Uyheder.

Kjøbenhavn, d. 29de April.

Hs. Maj. Kongens Sommerresident skal nu med Bestemthed forelægges til Bernstorff Slot, da Sorgenfri Slot vil blive underkastet en betydelig Reparation, hvorhos tvende Floie skulle tilbygges.

Hoiesteretsdom. For en Artikel i „Kjøbenhavnsposten“, betitlet: „Den uafhængige Presses Tilintetgjørelse“, er nævnte Blads forhenværende Redacteur,

Hr. J. Davidsen, igaar ved Hoiesteret bleven idømt en Mulct af 300 Rbd. og 3 Aars Censur, medens han ved Hof- og Stadsretten var bleven frikjendt og det Offentlige paalagt Sagens Omkostninger.

Jordkjælder. Brygger Jacobsen lader i denne Tid grave en 8 Fod dyb Jordkjælder paa Bolden, der skal anvendes til Lagring af Öl, som derved ventes at erholde de for bairisk Öl eiendommelige gode Egenskaber.

Theatret. Rollebesætningen i det nye Stykke „Eventyr i Fastelavn“ er følgende: Emilie, Mad. Larcher; Charlotte, Fru Heiberg; Fru Dressel, Jfr. Jørgensen; Haller, Hr. Wiehe; Bruun, Hr. Hultmann; Palme, Hr. Rosenkilde. (B. T.)

Hr. Mollers Apologie. Vi have engang med al Anerkjendelse af Hr. N. U. Mollers Talent bemærket, som et besynderligt Træk af ham, at han ikke alene er gaaet andre Kunstnere i Forskjøbet, ved at lade sit Portrait lithographere og offentlig udbenge paa sin Indbydelse til Frequentis af hans Kunstkabinet, men at han endog har ladet sit eget Billede i Bor hense til mellem berømte Mænd. I „Frihedstræet“ har en Indsender taget Hr. Moller i Forsvar og siger, at han ikke sidder mellem berømte Mænd og store Kunstnere. Vi beklage, at den ærede Indsender ikke har seet det som Andre see. Rigeoverfor Hr. Moller befinde sig Paganini, Ole Bull, Thorsvaldsen, Dehlenschläger, Byron, Göthe, og lige ved Si-

Den evige Jøde.

(Fortiæt.)

„Du blev revet bort af Strømmen, klare Cephyse . . . det var uundgaaeligt . . . ellers vilde jeg baade dig ifredet for at beklage dig . . . Du valgte ikke din Skjebne selv . . . du fulgte den — ligesom jeg min . . .“

„Stakkels Søster!“ — udbrød Cephyse og omfavnede hende med Omhed — „du, der er saa ulykkelig — du opmuntrer, du troster mig . . . og egentlig var det dog mig, der skulde —“

„Lys! Gud er god og rejsfærdig; har han end nægtet mig mange Fordele, har han dog givet mig mine Glæder, ligesom dig dine . . .“

„Glæder? Dig?“

„Ja, og det store Glæde . . . ellers — ja, ellers vilde livet blive mig for tungt . . . jeg vilde ikke have haft Mod til at bære det.“

„Jeg forstaaer dig,“ — sagde Cephyse med Bevægelse — „du finder endnu Midler til at opofre dig for Andre, og det formidler dine Sorgen.“

„Jeg gjør idetmindste mit Mulige dertil, Cephyse, skønt jeg formaar kun Lidt; men naar jeg er heldig,“ — tilføiede Mayeur med et blidt Smil — „føler jeg mig ogsaa saa stolt og lykkelig som en lille Myre, der efter mange Anstrængelser har bragt et stort Halmstraa til den sølvs Røde . . . Men lad os ikke tale om mig . . .“

„Jo — netop om dig . . . og skønt jeg risquerer at fornærme dig,“ — sagde den bacchantiske Dronning frygtfomt — „dover jeg dog at gjentage det Tilbud, du allerede flere Gange har afslaaet. Jacques har Penge endnu, saavidt jeg veed . . . vi bortbødte dem som to Narre . . . men understøtte dog af og til trængende Mennesker, naar Leiligheden tilbyder sig . . . Jeg beder dig, Søster, lad mig staae dig bi i din Nød . . . jeg seer paa dit stakkels Ansigt — hvor gjerne du end vil forfølge det — at du anstrænger dig over Gode . . .“

„Tak, klare Cephyse . . . jeg kjenner dit gode Hjerter — men jeg behøver Intet; det Lidet, jeg fortjener, er mig Nok.“

„Du afslaaer mit Tilbud,“ — sagde Ce-

physe med en sørgmodig Mine — „fordi du veed, at min Ret til disse Penge ikke grundet sig paa nogen hæderlig Adkomst . . . Nu, lad saa være . . . jeg forstaaer dine Strupler . . . men en Tjeneste af Jacques kan du nok modtage . . . han hører til Haandværksklassen liksom vi . . . og mellem Kammerater hjælper man sig indbyrdes, saagodt man kan. Jeg beder dig — sig Ja — ellers troer jeg, du foragter mig . . .“

„Maa jeg ikke troe det Samme om dig, hvis du vebbliver med dit Tilbud, klare Cephyse?“ — sagde Mayeur i en blid, men tillige saa fast Tone, at den bacchantiske Dronning indsaac det Frugtesløse i sine Bestræbelser. Sørgmodig lod hun Hovedet synke, og en Taare rullede atter over hendes Kind.

„Mit Afslag krænker dig,“ — sagde Mayeur og greb hendes Haand — „Det gjør mig inderlig ondt . . . men tænk efter . . . og du vil forstaae mig . . .“

„Du har Ret,“ — svarede den bacchantiske Dronning bittert efter et Dieblisks Tausch — „du kan ikke modtage Hjælp af min Elsker . . .“

den af Möllers Contrafei sidder den udo-
delige Belmann, saa Skridt derfra, vor
store afdøde Skuespiller Knudsen, og paa
den anden Side en verdensberømt Dand-
serinde. Naar Indsenderen af Splendi-
tet tilbyder Glycerpostens Anmelde-
r Plads i Kunstcabinettet, da er Tilbudet saa urent
og soagtigt, at vi meget mere der, kunde
ønske at see Frihedstræets „Indsender“
sat i Box, ridende paa sig selv.

Landinspecteur Tiedemann skal,
efter at Overappellationsretten nu ogsaa
har frikendt ham i den mod ham beor-
drede Talefriheds sag, og efterat Rente-
kammeret nu igjen har hævet den mod
ham anvendte Suspension, selv have
ansøgt om Afsted af Statskassen.

Vandalisme. At Kunstnerind kan
stige til Vandalisme, hedder det „Kbp.“,
har man allerede haft mange Exempler
paa, og hvad der i disse Dage er passe-
ret paa Kunststudstillingen maa vel ogsaa
henføres dertil. Det af Hr. Gertner ma-
lede Portrait af Hds. Maj. Dronningen,
der idelig har været Gjenstand for flere
baade Kunstlærdes og Kunstværkeres ivrige
Kritik og Udsættelser, hvorved man navn-
lig har søgt at gjøre den Paastand gjæl-
dende, at den ene Arm skulde være for-
tegnet eller for kort, hvilket dog paa Op-
fordring er blevet gjendrevet paa det Be-
stemteste af Prof. Bispen, — dette smukke
Portrait fandtes en Morgen ikke ubetyde-

ligt beskadiget, idet man havde truffet
Contour-Linier hen over en Deel af Fi-
guren, hvilke vare trængte saa dybt ind,
at kun den tætte Firnis, hvormed Male-
riet er overtrukket, havde reddet det. Fi-
niernes Form røbede derhos, at de ikke
kunde hidrøre fra nogen i Kunsten aldeles
Ukyndig. Hr. Gertner skal vel have kun-
net restituere Staden fuldkommen; men
det bliver ikke desto mindre et Factum, der
fortjener offentlig at fremsættes til Be-
viis paa hvorledes en Kunstner, der frem-
for andre udmærker sig i sit Fag, kan
blive Gjenstand for den allerlaveste Sta-
desryd.

Thorvaldsen tydsk Kunstner.
En dansk Rejsende, der nylig er hjemkom-
men fra Tydskland, har fortalt følgende
characteristiske Anecdote, som meddeles i
„Aftenbl.“ Han saa paa en Placat en
tydsk omreisende Kunstner avertere Præ-
stationer af forskjellige Stillinger efter be-
rømte Billedhuggeres Statuer. De be-
rømte Billedhuggere, hvis Værker han
havde benyttet, vare henførte til tre Afde-
linger: italienske, franske og tydske, og un-
der denne sidste var Thorvaldsen nævnet
(andre tydske Kunstnere vare ikke anførte,
medens hver af de øvrige Afdelinger havde
flere Navne). Altsaa er nu Thorvalds-
sen bleven tydsk Kunstner. Det er troe-
ligt nok, at Placatens Forfatter virkelig
har staaet i den Formening, at Thorvalds-

sen er en Tydsker, — men Sigt maa da
hidrøre fra dem, som vide bedre Besked,
og som troe at gjøre Danmark ret lille,
naar de faae det fråtaget det Store de
misunde os. — Det er ikke mange Aar
siden, endnu i Thorvaldsens Live, at en
Tydsker bestræbte sig for at bevise, at den
danske Kunstner i Grunden ikke var Dansk,
men som Kunstner var fuldkommen Tydsk.

Edel Daad. I det voldsomme
Lobrud den 28de Martz d. A. kom en
Kone gaaende fra Thorlund i Eistrup
Sogn for over Broen ved det saakaldte
Thorlundvad at begive sig til sit Hjem i
Norre-Suede Sogn. Da hun imidlertid
fandt ikke alene Broen, men hele Beien
paa begge Sider aldeles oversvømmet,
maatte hun vade igennem Strømmen.
Men hun havde ikke beregnet hvor umu-
ligt det vilde være hende at modstaae den
rivende Strom, især da store Jisflager
fulgte med samme i voldsomt Fart; hun
blev da ogsaa, saasnart hun var kommen
ud i Vandet, kastet overende af Isen og
aldeles udmattet bortdrevet af Strømmen;
imidlertid fik hun Fodfæste paa en flad
Eng, hvorfra hun haabede at kunne kom-
me iland, men blev atter af en anden Jis-
flage omkastet og ført længere ned med
Strømmen, indtil det Jisstykke, hvorpaa
hun laa, standsede paa et ophøiet Sted
paa Engen paa Norre-Suede Sogns
Grund. Her maatte hun, efter næsten at

alene Forslaget var en Fornærmelse . . . Der
gives Stillinger i Livet saa ydmygende, at selv
det Gode, man ønsker at gjøre, fører Vanære
med sig.“

„Cephyse — jeg har ikke villet saare dig
. . . det veed du altfor godt —“

„O, Søster, tro mig . . . saa munter og
lelsfindig jeg end er, indtræffer der dog Die-
bliske, da jeg tænker alvorligt efter . . . selv
naar jeg synes meest beruset af Glødens Tum-
mel . . . men Gud ske Tak, de Diebliske ere
sjældne . . .“

„Og hvad tænker du saa paa?“

„Jeg tænker paa det Liv, jeg fører . . .
jeg føler, at det just ikke gjør mig Vre; og
jeg foresætter mig da hver Gang at bede Jac-
ques om en lille Pengesum — blot saameget,
at mit Underhold kan sikres mig i et Aar . . .
indtil jeg lidt efter lidt er kommen i Bane med
at arbejde igjen . . .“

„Nu — det er en god Idee . . . hvorfor
iværksætter du den ikke?“

„Forbi jeg, hvergang jeg vil gjøre Alvor
af det, føler mit Mod svigte; jeg føler, at det

vil blive mig umuligt at finde mig i Arbeids-
tvangen og opgive dette muntre Liv. Det er
usikkert — det veed jeg; men saa er det ogsaa
frit, sorgløst, ubundet og tusinde Gange at fo-
retrækte for det, jeg vilde føre, naar jeg for-
tjente fire Francs om Ugen. Forresten er det
ingenlunde Fordelen, der leder mig; jeg har
flere Gange nægtet at ombytte en Elsker i ringe
Skar med en riig, hvem jeg ikke kunde holde
af; og jeg har aldrig forlangt Noget for mig
selv. Jacques har maaskee bortdøst ti tusinde
Francs i de sidste fire Maaned, og vi have
kun to stemoblerede Værelser; thi vi leve altid
ude ligesom Fuglene. En Lykke var det, at
han ikke eiede det Ringeste, da jeg fik ham kjær;
jeg solgte nogle Juveler, man havde foræret
mig, for hundrede Francs og satte dem i Lot-
teriet, og da Løsserne altid have Lykken med
sig, vandt jeg en Gevinst paa fire tusind. Jac-
ques var ligesaa vild og gal som jeg selv; vi
tænkte som saa: Vi elske hinanden inderligt;
saalænge Pengene vare, ville vi leve lystigt;
naar de slippe op, ere vi maaskee fæde af hin-
anden, og i saa Fald sigte vi hinanden Farvel;

hvis ikke, maa vi prøve paa at vænne os til
Arbejde, for at kunne blive sammen; — falder
det os for tungt, og vi dog ikke ville skilles ad
. . . nu, saa vil en Skjeppe Kul gjøre Ende
paa hele Historien.“

„Store Gud!“ — udbrod Mayeur bleg-
nende.

„Trost dig, Søster . . . saa vidt ere vi
ikke komne endnu. Vi havde endnu lidt af
Pengene tilbage, da en Agent, der havde gjort
Cuur til mig, men var saa grim, at det hin-
drede mig i at see hans Rigdom, fik at vide,
at jeg boede sammen med Jacques og opfor-
drede mig til . . . dog, hvorfor vil jeg trække
dig med disse Enkeltheder! . . . Med eet Ord:
man laante Jacques Penge paa visse usikre
Afdømt, som man paastod han havde til en
Aar . . . det er med disse Penge, at vi more
os nu . . . og saalænge der er en Sou til-
bage, lade vi den stryge.“

„Men om du nu, isædtsfor at bortdøse
disse Penge saa lelsfindigt, havde sat dem ud
og giftet dig med Jacques . . . siden du bog